

230. Troedinost v Bogu in človeku

1.(Gospod) »Vendar to kar boste sedaj slišali, za zdaj ohranite zase in me ne razglasite prezgodaj! Kdaj bo pravi čas za to, boste že izvedeli od Mojega Duha v sebi, ki je pravi Sveti Duh.

2 Oče, Jaz kot Sin, in Sveti duh smo razločno eno in isto od vekomaj.

3 Oče v Meni je večna ljubezen in kot taka pratemelj in resnična prasubstanca vseh stvari, ki napolnjuje vso večno neskončnost.

4 Jaz kot Sin sem svetloba in modrost, ki izhaja iz ognja večne ljubezni. Ta silna svetloba je večna najpopolnejša samozavest in najjasnejše samospoznanje Boga in večna Beseda v Bogu, po kateri je bilo narejeno vse, kar je.

5 Da pa je bilo vse to mogoče narediti, je potrebna še silna Božja volja, in to je prav Sveti duh v Bogu, po katerem dobijo dela in bitja svoj polni obstoj. Sveti duh je velika izrečena beseda 'Zgodi se!' - in zgodi se, kar sta sklenili Ljubezen in Modrost v Bogu.

6 In glejte, vse to je zdaj tu, v Meni: Ljubezen, Modrost in vsa oblast! In tako obstaja le *en* Bog in ta sem Jaz in Jaz sem tu sprejel telo le zato, da bi se lahko v vaši podobi približje razodel vam, ljudem te zemlje, ki sem vas ustvaril natančno po Svoji podobi iz prasnovi Svoje ljubezni, - in to se pravkar dogaja.

7 Da pa imate tudi vi v sebi isto, docela Meni podobno trojnost kot Jaz sam, to vam bom takoj razumljivo razložil.

8 Glejte, vsak človek ima v sebi ljubezen in zaradi te ljubezni tudi voljo; kajti ljubezen sama v sebi je želja in zahteva, in prav v želji in zahtevi se skriva volja. To je značilno tudi za vse rastline in živali in v nekem pogledu tudi za drugo materijo.

9 Ljubezen in voljo ima celo najbolj surov in neizobražen človek. Toda kaj doseže s tem? Zadovaljuje le svoje najnižje in najbolj materialne potrebe, ki se instinktivno prestavijo iz njegove surove ljubezni v njegovo voljo, iz te pa njegov razum ne dobi nič drugega kot temno izparino. Glejte, ali niso posledice delovanja takšnega človeka veliko slabše kakor tiste, ki jih povzročijo živali, katerih ljubezen in hotenje vodi višji navdih!

10 Toda povsem drugače je z ljubeznijo in njeno voljo pri tistih ljudeh, katerih razum je postal svetla luč; ta potem presvetli ljubezen, njeno voljo in s tem vsega človeka. Šele tedaj da ljubezen čista sredstva, svetloba ali modrost jih uredi in volja jih izpelje. Ker pa ima človek kot Božja podoba v sebi tudi takšno sposobnost - ali je zaradi tega sestavljen iz treh ljudi ali je samo en človek?«

11 Vsi, posebno stari učenci pa so rekli: »Hvala Ti, o Gospod, da si nam spet enkrat govoril povsem jasno; kajti ne govoriš in učiš zmeraj tako jasno. Sele zdaj zares vemo, kako je s popolno enostjo Boga, in tako si Ti vendarle popoln Bog, kot smo si že večkrat mislili.«

[Jakob Lorber](#)
[Janezov veliki evangelij](#)
[Knjiga 6](#)